

Het Kadaster op de Puntegaalstraat

In september 1963 ging ik, 16 jaar oud, het Belastinggebouw in om mijn werkzame leven te beginnen.

Ik ging werken bij het Kadaster als aspirant tekenaar, het Kadaster was gevestigd op een van de bovenste verdiepingen (4 of 5), onder de kantine, de boekhouding links, de technische afdeling rechts en de grondbelasting in het midden, of zat dat al een verdieping lager? Rondom onze afdeling liep een smal balkon. Vooral in de eerste **zeer strenge winter** was het er erg koud, moesten we af en toe onze handen warmen aan de verwarmingsbuizen om het precieze tekenwerk te kunnen uitvoeren.

Eigenlijk vond ik het een naar gebouw, donker en somber. Ik was erg verbaasd toen ik hoorde dat er nu woningen in gekomen waren. Legendarisch is natuurlijk de **paternosterlift** waarvan verteld werd dat de bakjes draaiden als ze boven of beneden moesten keren. Je kon er maar met 2 personen in, maar om na de lunchpauze op tijd terug te zijn op de afdeling gingen we er wel met meer in zodat de lift er dan weer mee stopte. Als je geluk had kon je er dan uitklimmen, anders moest je wachten tot de lift het weer deed en kwam je alsnog te laat.

Als beginners werden we vaak het hele gebouw doorgestuurd op zoek naar de map met zoekgeraakte stukken. Op de afdeling moest je dan gaan vragen naar de passer voor de vierkante cirkel. Een ander fenomeen was de **wandellegger**, een van de grote, volgeschreven boeken waarmee je het hele gebouw kon doorlopen zonder dat iemand vroeg wat je ging doen. Ook alle

ambtenarenmoppen kwamen natuurlijk voorbij, hoewel wij ons bij het Kadaster niet echt ambtenaar voelden.

In de kantine werden door de personeelsvereniging wel gezellige avondjes georganiseerd. Volgens mij was er tussen de middag alleen soep verkrijgbaar voor de lunch.

Er waren toen nog geen kopieermachines en als iemand een **kopie** van een tekening vroeg moesten we die met de hand maken (vooral een taak van de aspiranten) op de spiegel: een glazen tafel met tl-lichten eronder waar we de te kopiëren kaart oplegden en een blanco papier erbovenop waarop je dan in potlood de tekening overnam. Naderhand werd alles in inkt gezet.

In de laatste jaren was er één elektrische rekenmachine, daarvoor werkten we met “**koffiemolens**”, machines waarmee je kon vermenigvuldigen door aan een slinger te draaien. Wij moesten vaak ingewikkelde berekeningen uitvoeren en eenmaal gewend draaide je automatisch aan de slinger, wat overigens wel erg lawaaiig was.

Ik heb er tot ongeveer 1971 gewerkt met uitzondering van een jaar opleiding in Den Haag.

Wil de Heus